

NUMERUL 10 BANI

ABONAMENTELE

INCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI
și se plătesc tot-o-una înainte

In București la casa Administrației.
Din Iași și din Iași prin poșta postală
Un an în țară 20 lei; în străinătate 30
Șase luni „ 15 „ „ 18
Trei luni „ 8 „ „ 12

Un număr în străinătate 15 bani

MANUSCRIPTELE NU SE ÎNAPOIAZA

ADMINISTRAȚIA

15, — STRADA ACADEMIEI, — 16

Director politic: ALEX. V. BELDIMANU

NUMERUL 10 BANI

ANUNCIURILE

Din BUCUREȘTI și JUDEȚE se primesc:
NUMAI la ADMINISTRATIE.

la Administrație, direct la administrație și la
soarta Oficiului de publicitate.

Anunțuri la pagina IV 0,50 h. luna
III 2, — lei
II 5, — lei

Inserțiunile și Reclamele în rândul.
La Paralela, marul se găsește de vânzare cu
marul la Klogești No. 117, Boulevard St. Niche

UN NUMER VECHIU 30 BANI

REDACȚIA

16 STRADA ACADEMIEI, — 16

Adevărul

Să te ferești, Române! de culți străini în casă.

Y. Alexandru.

Liberalii și Conservatorii

Orfanii

Gr. Tocilescu reformator!

Concursul de internat

Plana Spânzuratului

București, 5 Februarie 1893.

Liberalii și Conservatorii

I

Există în mintea multor cetățeni o idee foarte greșită în privința partidelor politice din țară. Ei zic că Constituția de la 1866 fiind fapta tot atât a liberalilor cât și a conservatorilor, nici o deosebire de principii nu mai este între unii și între alții; deci, adaugă ei, în viitor, alegerea nu e nevoie să se mai facă între liberali și conservatori, ci între oameni onști și malonști, ori care ar fi eticheta lor politică.

Oamenii aceștia se înșală.

O Constituție este un compromis între partide, o înțelegere cu caracter temporar asupra unor cestiuni sociale, iar nu cele zece comandamente ale legii. De aceea nu va să zică că dacă un partid sau un individ a dat consimțământul său la o lege necesară sau crezută necesară în timpul acela, a luat îndatorirea de a rămâne pentru totdeauna înfransa, de a renunța la revendicările ce mai sunt de făcut, și a închide ochii la legea progresului. El e dator numai ca, până când legea ce și-a dat nu va fi înlocuită prin altă lege înconjurată de aceleași garanții, să o respecte; până când ea există, să fie aplicată în litera și în spiritul ei în ceea ce ea are de folositor societății, și când o dispozițiune a ei nu e explicită sau e îndoielnică, interpretarea să se facă în sensul drepturilor țării, în favoarea libertăților publice. Căci legile pentru a chiezbă și interesele țării sunt făcute. De aci încolo, el își păstrează opiniunile sale și le propagă spre a provoca modificarea pactului când necesitatea pentru care a fost făcut numai există, ori când a dat rezultate rele, sau când nu mai răspunde cerințelor timpului.

Ast-fel în Constituția noastră, liberalii au admis forma de guvernământ monarhic-ereditară, care e un principiu conservator; conservatorii din parte-le au dat asentimentul lor principiului suveranității Națiunii, care e un principiu liberal.

Dar dacă cele două partide au primit o cartă constituțională făcându-și una altele concesii, și care și-a păstrat libertatea de acțiune spre a lupta: una pentru a duce înaintea Națiunii pe calea progresului ce e nesfârșit; cealaltă spre a o întoarce în timpul feudalității cu marchizatele și baronatele acelor vremuri, despre care conservatorii ne-au dat un antegust cu ocazia sărbătorilor regale din zilele trecute în care clownii din așa zisa *Elită socială*, au făcut pe marchizii, indosând costume de vilem, spre rușinea numelui de român ce-l poartă, nume a căruia mândrie a stat în a desprețui titlurile ce la noi s'au dat numai nebulilor și desfranaților, prinților Zamfiri și Crailor de curtea veche, marchizelor și baroneselor de Dudești.

Ca să ajungă la realizarea visului lor, conservatorii desfrânază din legea fundamentală prin legi ordinare sau numai prin decisiuni ministeriale,

ale, tot ce e principiu democrație, tot ce nu e interes conservator sau dinastic.

Și ca să dovedim razzia ce se dă în drepturile națiunii, vom aduce câte-va exemple.

Constituția dispune: *Toate puterile Statului emană de la națiune.*

Puterile Statului sunt: Puterea legislativă, Puterea judecătorească, Puterea executivă.

Puterea executivă ca să emane de la națiune, trebuie ca miniștrii să fie luați dintre membrii Corpurilor legiuitoare, cari sunt reprezentanții țării. De la 1888 încoace mai cu seamă, consilierii tronului sunt luați de Capul Statului de aiurea. Printr'aceasta guvernele perzend caracterul lor constituțional, au devenit personale și miniștrii un fel de oameni al Palatului.

Puterea legiuitoare, ca să reprezinte Țara, trebuie să fie expresia liberă a alegătorilor, fără intervențiunea nici unei influențe. În contra prescripțiilor legii, membrii ei se numesc de guvernele palatiste prin simulacre de alegeri ce nu sunt de cât o parodie, în care presiunea și corupția au rolul principal. Miniștrii își desemnează fie-care câte un număr de partizani: maimuți catarigiste, capre lahovariste, găște carpiste, care dându-și titlu de deputați și senatori, se zic ei înșiși unii al lui Catargiu, alții al lui Lahovary, alții al lui Carp, după cum odinioară emancipații până nu erau emancipați se numeau: al Brancoveanului, al Bibescuului, al Băleanului, unii de vatră sedentari, alții de corturi nomazi cari umblau cu șatrele din loc în loc, cum s'ar zice astăzi în politici din culcuș, în culcuș. Erau și emarciptați ce se numeau *Domnești*, împărțiți în zlatari, căldărari, arurari. Sub regat, locul acesta l-au luat *marchizii*, împărțiți și densii unii în *Regești*, alții în *Monseniorului*, deosebindu-se de cei *Domnești* numai în aceasta că aceia aveau o meserie, iar aceștia nu cunosc nici una de cât lingușirea și jonsnicia ca tot conservatorul de viță.

Dar miniștrii nu și-au împărțit numai deputații și senatorii, ci și districtele și orașele.

Așa, în Craiova nu sunt neemancipați de al altor stăpâni, de al altor case boierești, de cât de al *prințului Știrbei*, de al lui *Carp*; în Vâlcea de al lui *Lahovary*, și așa mai încolo. Și să-i vedeți înfoltiți de când numai sunt de capul lor! Bieții conservatori! Ei nu pot trăi fără a nu fi al cuiva, fără a nu ține de un stăpân. Și Corpurile Legiuitoare în majoritate, sunt compuse de ast-fel de neemancipați scoși din urnele electorale de prefești. Iată halul în care se găsește puterea legislativă sub conservatori. Membrii Parlamentului sunt al cui veți pofti, numai al Țării nu. Ei sunt al stăpînitorilor lor, și cu stăpînii cu tot al Regelui. Citiți documentul comemorativ din 23 Ianuarie 1893 semnat la Mitropolie de Rege, de Mitropoliți, de primul-ministru, de președintele Corpurilor Legiuitoare, de primul-președinte al Inaltei Curți de Casație, și vedeți limbajul Regelui. Ca și un proprietar care ar zice: *moșia mea, acarele mele, cirezele mele de vite*; Regele se exprimă: *Adunările Mele Legiuitoare*. Și aceasta El o spune într'un act comemorativ; și actul e subscris de toți demnitarii Țării! Și președintele Corpurilor Legiuitoare nu refuză semnătura lor; și Parlamentul nu protestă. Toți tac molcom, Parlament și președinti; toți își pleacă

capul. De ce? — Fiind-că au conștiința că nu sunt aleși Națiunii, ci miluții miniștrilor Regelui, și prin urmare slugile Palatului.

Tot guvernul care fabrică Parlamentele, faurește și tribunalele semi-inamovibile, și curțile inamovibile. De aceea vedem justiția dându-se pe hatir ca în vremile cele bune ale regulamentului organic. Și dacă tribunalele și curțile sunt și venale, nu e din cauza moralității miniștrilor, ci din a educației judecătorilor.

Ast-fel, puterea legislativă și puterea judecătorească existând nu din voința națiunii, ci prin grația puterilor executive, și puterea executivă neemanând de la țară ci de la mila Regelui, principiul suveranității nației e anihilat, Constituția calcată în cea mai principală a sa dispoziție.

Un principiu constituțional însemnat pentru dezvoltarea politică a județelor și comunelor, este autonomia lor. Constituția edictează: *Legile care regulează instituțiunile județene și comunale, vor avea de bază descentralizarea administrațiunii mai completă și independența comunet.*

Să se ia toate legile făcute de conservatori privitoare la județ și la comună, și se va vedea că nu este una care să tindă la descentralizare; până la ultima, aceste legi sunt făcute să ucidă viața publică a comunelor și județelor; ele centralizează toată puterea în mână prefectului, numeroșilor suprefecți și cohortelor de pretorienți pe cari li numesc *gendarmi*, mercenari cărora li se dă o putere discreționară asupra întregii mișcări a individului, așa că libertatea individuală garantată de Constituție, nu va mai exista.

Constituțiunea mai decretă: *Străinii nu pot dobândi imobile rurale în România.*

Cum s'au conformat conservatorii acestei dispozițiuni a legii fundamentale, dispozițiune de o mare însemnătate politică fiind că e vorba de pământul țării?

Un străin, Bedmar, care avea mai multe moșii în România, moare fără moștenitori, și lasă aceste imobile unor străini. Aceștia cer să fie puși în posesia moșilor; tribunalul, conformându-se textului formal al Constituției, le respinge cererea. Străinii apelează, și Curtea menține sentința tribunalului. Atunci străinii aleargă la ministrul domeniilor, care era dator să pună pe Stat în stăpînirea acelor imobile, și el, fără nici o competență, renunță la o avere legitimă a țării, și ordoană a se lăsa acea avere străinilor. Pe care cuvint? Pe nici unul de cât numai fiind-să și Regele are o cestiune Bedmar: *moșile sale din România*. Aceste moșii după moartea sa, vrea să le treacă în posesia rudelor sale străine, și legile țării opunându-se, voește să creeze un precedent. Deputații și senatorii liberali, interpelează guvernul; presa independentă denunță faptul care egalează cu o trădare; dar vocea lor e înăbușită de vocea automaților guvernamentali din *Adunăturile* așa zise legiuitoare, și Regele nu trimite pe ministrul său călcător de legile țării înaintea Curții de casație și de justiție, cum era dator să facă.

Constituția ordonă: *Fedeapsa morții nu se va putea reînființa.*

N'apucase însă să se usuce cerneala cu care era imprimat Pactul primit de partidul conservator, și conservatorii cer prin petiții înființarea pedepsei capitale. Guvernul necutezând a o admite în drept, o pune în practică în fapt. Omorurile

oficiale încep la 1871—76 sub guvernul pur conservator Catargiu-Lahovary, și urmează sub toate ministerele junimisto-conservatoare. Felul uciderilor variază de la împușcare în comițiile electorale, și mitraliere cu sași fără somațiune în sate, până la asasinat în misterul pădurilor. Ghiotina numai nu e întrebuințată. Ea se vede că e rezervată stăpînitorilor lumii; căci nimeni nu scapă de răspata faptelor sale; pentru toți e câte un instrument de plată: pentru *no-roads* corupte, e ciurma și conservatorii; pentru regi: popoarele rebele, Cromwelli, Robespierii; pentru conservatori: instituțiile democratice. Numai de multe ori unul plătește pentru altul, sau unul pentru toți. Carol I a plătit pentru toți regii Englierei; Ludovic al XVI-lea, pentru toți regii Franciei. A plătit unul pentru toți vinovații, dar plata s'a făcut. Faptele n'au rămas nepedepsite.

Iată ce ași voi să știe aceia ce vor să facă dintr'un popor liber, o turmă de sclavi.

N. B. Lăcusteanu.

A se vedea „Ultime Telegramme“ la pagina III.

INSTANTANEE

Ioan Lupulescu

Înalt, oacheș, cu priviri melancolice; mustățile și de talie cu o regularitate trigonometrică. Umbra a lene, poartă haine croite la un croitor român, din stofă națională de la Verătie sau de la fabrica din Azuga.

Una din cele mai simpatice figuri din Camera; reprezintă colegul II de Mehedintz de mai bine de zece ani. Sub liberali a fost liberal, sub conservatori e conservator. De alt-fel nu face politică militantă și prin temperament și educație e un democrat perfect.

În materie economică și financiară trece de cel mai instruit om; în special pentru convențiile comerciale e un om neprețuit.

E foarte modest și tot-o-dăuna se retrage în planul din urmă, când ar putea să se pună în evidență.

E amic intim al lui M. Gherman, căruia îi aduce mari servicii cu ocazia alcătuirii bugetului.

Semne particulare: Are o profundă admirație pentru jurnaliști.

Dridri.

Gr. Tocilescu reformator!

Cine a crezut că D. Gr. Tocilescu se pricepe a aduce numai monumente antice în Capitală, s'a înșelat. D. Tocilescu pe lângă arheologie se mai pricepe a fi și omul tuturor miniștrilor de culte. El pe toți ține să-i servească și să-i apere.

Dar D. Gr. Tocilescu, senator, mai posedă adânc cunoștințe în materie administrativă. D. Tocilescu a ținut ca să-și pună cunoștințele de astă dată, în serviciul Primului ministru. Fostul liberal a făcut progrese, de la ministrul cultelor a trecut la Primul ministru; și ager cum e D. Tocilescu și iute la condei, a turnat opt pagini mari de expunere de motive, prin care cere desființarea comitetelor permanente și darea atribuțiilor acestora prefectului.

Pentru acest scop, svantul arheolog Tocilescu, a luat un limbaj convențional, tehnic, pe une locuri filosofic. Așa într'un loc zice, uitând de sigur că există pe lume ridicul: Ce este o libertate absolută (?) de cât negațiunea ordinei? Și ce este ordinea absolută (?) de cât negațiunea libertății? Adecă cum am vorbi trenchea, flenchea, trei lei perechea!...

Și când te gândești că D. Tocilescu e savant și când glăsuiește asemenea fraze, e pe tribuna Senatului, și nu joacă vre-un rol ridicol din vre-o piedă...

Dar în alt loc, în nămolul de fraze cu care voește să umple golul din cele opt pagini din expunerea de motive, zice că voește o descentralizare admi-

nistrativă bine înțeleasă, cumpănită și înțeleaptă... și după două pagini spune că voește o centralizare cumpănită, prudentă... adecă D. Tocilescu voește o centralizare-descentralizare...

Ce babilonie în capul savantului arheolog. Și numai desinteresarea cea mai sinceră l'a împins la aceasta. Și numai dorul de a servi pe D. L. Catargiu... adecă țara.

Alături D. Dim. Sturza l'a executat puțin, dar cu mânuși. Greșală. Arheologii trebuie executați mai aspru, mai ales când printre densii se află un om ca D. Gr. Tocilescu, care servind pe D. Catargiu, nu se gândește la nici o recompensă și nu vinează nimic...

Ce farsor! Ce caraghios!!

Argus.

ORFANII

II

Cred că am dovedit în trecutul articol, că laudele lui Verax la adresa primăriei în privința creșterii copiilor sunt neîntemeiate, ba încă ași putea spune că autoritatea comunală merită critica cea mai aspră din punctul de vedere al neglijării și defectuoasei creșteri a copiilor orfanii. Voiți trece acum la cestiunea educațiunii orfanilor.

Înainte însă de a analiza chipul în care se face actualmente educațiunea orfanilor, cred necesar să arăt cum se făcea ea înainte de 1881, de când orfanii au trecut sub îngrijirea primăriei.

Încă de pe timpul domniei lui Alexandru Cuza Vodă, s'a înființat de către prințesa Elena Cuza, Azilul de orfane de la Cotroceni, pe care l'a înzestrat cu suma de 12000 galbeni, iar orfelinatul de la Panteleimon a fost reorganizat tot sub domnia lui Cuza, de către neuitatul și adânc regretatul Dr. Davila.

Aceste două orfelinate aveau de scop creșterea și educațiunea exclusivă a orfanilor.

La Azilul Elena Doamna, orfanele aveau hrană, îmbrăcăminte, locuință și o instrucțiune dintre cele mai bune. Mulți dintre cetățeni și-au luat soții din Azil, și parte dintr'ensele sunt profesoare sau se îndetănesc cu diferite profesii.

Astăzi însă, acest așezământ s'a transformat într'un pensionat unde favoriții puterincilor zilei își instruesc copilele fără nici o cheltuială.

La Panteleimon orfanii, pe lângă instrucțiune, învățau meșteșuguri, ca: sculptură, tâmplărie, etc. Ba orfelinatul avea și o secțiune specială pentru instruirea surdo-muților. Sunt o mulțime de orfani, artiști sculptori și desenatori, eșii din orfelinatul Panteleimon și cari astăzi își câștigă existența în mod demn.

Cum se vede deci, soarta orfanilor și orfelinelor era asigurată.

Sub guvernul liberal însă, prin anul 1880, orfelinatul de la Panteleimon, printr'o greșală de neertat, a fost desființat, iar în 1881 orfanii au trecut sub îngrijirea autorității comunale.

Să vedem acum care e soarta orfanilor și mai ales educațiunea lor sub părinteasca (!) îngrijire a comunei, de care Verax s'a entuziasmat atât de mult.

Trebuie să mărturisesc, cu toate laudele lui Verax, că nu există copii mai nenorociți și mai rău îngrijiți de cât orfanii primăriei.

Mai întâi, atât îngrijirea cât și educațiunea acestor nenorociți e lăsată în sarcina doicelor. Aceste doici, după cum am mai spus-o, având și ele copii, evident că îngrijirea bieților orfanii e lăsată în voia Domnului.

Murdari, nespălați, tîrîndu-se prin curțile și stradele murdare ale mahalalelor, iată îngrijirea ce se dă de către doici acestor ființe nenorocite.

Toată grija primăriei se mărginește în a plăti salariile doicelor, a le împărți orfanilor la Crăciun și Paște haine, iar în ajunul Crăciunului, orfanii sunt aduși la Primărie unde, după tradiționalul discurs al primarului, li se împart câte 2 — 3 nucii poleite sau mere, și câte o bucată de cozonac.

Despre educațiunea acestor orfani, ce-am putea oare pretinde de la niște nenorocite femei care n'au absolut nici o cultură? Putea-va oare ele să urmărească zi cu zi progresul instrucțiunii orfanilor când majoritatea și chiar unanimitatea lor nu cunosc nici alfabetul măcar?

E o absurditate a se susține că acestor copii li se dă o educație și încă specială, — cum spune Verax.

Dacă cum-va Verax vroeste să se convingă de adevărul celor ce avansează, n'are de cât să urmărească progresul instrucției orfanilor și va vedea cum din principala lipsei controlului instrucției, orfanii fac câte doi dacă nu și trei ani în câte o clasă. Căci cine să-i controleze? Doica? Dar ea, nenorocita, abia își vede de nevoile traiului și de copiii săi de care are mai mult durere de suflet de cât de orfanii care sunt un fel de belea, necesară de altfel, — mai ales vându-le, — spre a le înlesni întru cât-va mijloacele de trai.

Iată dar care e educația specială a bieților orfanii de care face atâta paradă de vorbă stimabilul Verax.

Să trec acum la cestiunea viitorului orfanilor.

După ce au trecut cu chiț cu val cele patru clase primare, Verax spune că orfanii (băieții) sunt dați la meșteșug, iar fetele în Institutul Topopopu Tudor pentru a învăța menajul și alte profesii inerente sexului lor. Dar ce devin aceste copii la maturitate, Verax nu spune nimic, ceea ce e lucru lămurit că viitorul orfanilor e de a ajunge slujnici, bucătărese. E chiar și prostituată. Căci se știe că primăria nu le înzestrează cu nimic și nici că-și bate capul cu asemenea lucruri, afară doar dacă nu cum-va Verax va inventa și aci niscaz servicii speciale, — pe hârtie, — pentru căpătura acestor nenorocite.

Cu orfanii (băieții) același lucru se întâmplă, Verax spune că aceștia sunt dați pe la meșteșuguri și deci viitorul le este asigurat.

Pentru edificarea cetăților și chiar a lui Verax, vîoia arăta cum sunt dați la meșteșug acești nenorocii și ce soartă au. E destul un singur exemplu:

Mai acum doi ani, două patroni tipografi din capitală bine cunoscuți în cerul tipografic din întreaga țară ca exploatarea cel mai nemilos al lucrătorilor, în dorința de a se îmbogăți cât mai în grabă, s'au gândit că cel mai lesnicios mijloc de a-și atinge idealul, ar fi înălțarea cu timpul a lucrătorilor adulți și înlocuirea lor cu elevi; cum însă părinții din capitală nu-și mai dădeau nici unul copiilor în acest atelier din cauză că erau muncii mai reu de cât condamnații la oare, câte 14 și 15 ore pe zi, patronii s'au adresat primăriei spre a le da un număr foarte mare de orfanii pe cari știau că-și pot exploata fără nici un control, căci aci nu erau părinții cari să se intereseze de soarta acestor nefericiți.

Primăria, care era în cunoștință de purtarea acestor patroni, căci i-se adresase un protest din partea corpului tipografic, dar pe care primarul s'a grăbit ai răspunde, a înconvințat cererea patronilor și astfel, aproape 30 de orfanii au fost dați ca marfă de exploatare pe timp de cinci ani, fără a pune patronilor vre-o clausă în privința orelor de muncă.

Care a fost soarta acestor nefericiți, e lesne de înțeles.

Muncii mai reu de cât vitele, câte 14 și 15 ore, hrăniți iarna cu fasole și vara cu fructe cu pâine și culcați prin podurile atelierului fără așternut și fără nimic de învelit, în gerurile cele mai cumplite, majoritatea orfanilor a trebuit să-și apuce lumea în cap, după ce mai întîiu au reclamat în mai multe rânduri celor de la primărie, fără nici un rezultat.

Parte din acești orfanii ajunseseră în urmă să vindă gazete pe stradă, iar astăzi, Dumnezeu știe ce soartă vor fi avînd.

Iată dar, prețiosule Verax, care e viitorul orfanilor de sub părintească, — vorba D-tale — îngrijire a primăriei capitale!

Și acum, pentru ca să sfințesc, cred că publicul se va fi convins pe deplin că D-na Smara a avut toată dreptatea, — numai din acest punct de vedere, — de a face critica cea mai aspră în privința neingri-

jirei culpabile din partea autorității comunale pentru nenorocii orfanii.

Și pentru ca Verax să nu zică, bunăoară, că mă mărginesc numai în a critica fără a propune leacuri, pot propune următoarea soluțiune:

Comuna, împreună cu guvernul, să înființeze cât mai în grabă un orfaninat, avînd și secțiunile de instrucțiune, în care micile flinte să aibă cu o adevărată îngrijire sistematică după modelul orfaninelor din străinătate, iar la sarcinile de întreținere să contribuiească în mod egal statul și comuna.

După ce orfanii vor fi absolviți un învățămînt oare-care, băieții să fie internați în școala de meserii a Statului, unde să poată învăța diferite meșteșuguri, ca: mecanica, lemnăria, ferăria, sculptura, desenul, etc.

Fetele să fie internate în Azilul Elena Doamna, excluzîndu-se cât mai în grabă copilele favorizilor, iar la epoca mărișului aceste orfane să fie înzestrate cu o oare-care sumă de bani pentru cumpărarea obiectelor de casă și menajă.

Pentru înzestrarea orfanilor, primăria ar putea chiar organiza serbări anuale sub patronajul cetățenilor fruntași să-și înființeze o taxă oare-care asupra contribuabililor cu venituri mari, de care, slavă Domnului, nu ne putem plînge.

Aceasta e soluțiunea pe care o cred cea mai bună, care se poate da cestiunii destul de serioase a orfanilor Capitalei.

Iona.

ACTE OFICIALE

D. Grigore Ionescu este numit în funcțiunea de comisar polițienesc a gării Brăila, iar D. Const. Cioacăreanu în funcțiunea de comisar polițienesc al portului Brăila.

D. Dim. Curescu, fost copist, este numit ajutor de greș la tribunalul Romanai în locul D-lui Dim. I. Bălcescu înaintat.

Concursul de internat

În nici o parte a lumii concursurile nu sunt așa de compromise ca la noi. Într-o țară tînără și presupusă civilizată ca a noastră, în loc ca fie care să fie condus de un ideal și de simțul dreptății, din contra nu vezi la ordina zilei de cât favoritișmul pentru cei lingșitori și protejați, și nimicirea drepturilor celor ce sunt lipsiți de protectori. Nimeni nu a mai rămas sfînt și ne batjocorit, nimic nu-și mai inspiră încredere de seriozitate, totul e farsă, legi, regulamente, instituții, toate au fost și sunt terfelite de spoliatori a acestor nefericite țări. Dacă ai nenorocirea să ceri o mică concesiune, te isbesc în față cu un ceaslov de legi și de regulamente, spunîndu-ți cu emfază: *dura lex, sed lex*; dacă ceri un drept căștigat, atunci nu mai există regulamente, nu mai au valoare cele scrise în ele, nu mai există așa armă: *dura lex, sed lex*, ci prin vorbe seel și idei confuze, caută să te convingă că regulamentul e rău scris, sau rău interpretat și la urma urmei îți spune: suntem stăpâni, noi facem regulamentele, deci noi suntem regulamentul și prin urmare, noi îți spunem că n'ai dreptate.

Un fapt analog s'a întîmplat zilele acestea la Eforie. În regulamentul Eforiei relativ la condițiunile de admisibilitate la concursul de internat este prevăzut între altele următorul articol: *nu pot fi admise la concursul de internat de cât externii cari au făcut serviciul în spitalele Eforiei de cel puțin 2 ani*. Se știe de toată lumea că n'ai titlu de externi de cât acei studenți în medicină cari au trecut concursul de externat și au obținut diploma iar toți acei studenți cari n'ai diplomă de extern, ci sunt numai simplii ambulanți și spectatori în spitale, nu pot purta acest titlu căștigat prin muncă; D-lor sunt numai stagii, iar nici de cum externi. Lor nu li se pot impune datorită unui extern, dar nici nu se pot bucura

de drepturile lui. Ce se întîmplă?! Domnii Eforii, mîndriți și orgolioși, din înaltă-mea în care sunt aruncați de jocul norocului, sau că n'ai putut să citească regulamentul concursului, sau că nu l'ai înțeles, sau că l'ai înțeles, dar l'ai aplicat rău, confundă un extern, care are diplomă, cu un stagiar care a putut să smulgă un certificat de la un șef de serviciu. Nu e tot una, D-lor Eforii, Aflați și D-v. că un stagiar nu este tot una cu un extern, precum un extern nu este un intern, etc. Citească D-nii Eforii regulamentul și vor vedea că la concursul de internat nu se pot prezenta nici chiar externii cu diplomă, dacă nu întrunesc condițiunea să aibă împliniți 2 ani de serviciu în spitale. Casul acesta s'a întîmplat la concursul de internat din anul trecut în care comisiunea examinatoare a eliminat o mare parte dintre candidați, numai pe motivul că le lipseau 3 luni din stagiul cerut de regulament, de și erau externi cu diplomă și fiind chiar dispensați de Eforii. Anul acesta însă, D-nii Eforii favorizează pe unii admîndu-i la concurs, fără să aibă măcar o zi de externat, u surpă drepturile altora, în același timp călca regulamentul făcut chiar de D-lor însăși.

Motivul, pentru care D-nii eforii și-au călcat pe inimă și pe suflet, a fost un pretext absurd, susținut cu multă lingușire de acel carl caută, prin intrigi murdare și mijloace nepermise, să intre pe poarta din dos, iar nu în plină lumină pe cea din față. În naivitatea lor D-nii candidați fără drept, învoacă cu absurditate pretextul: că dacă nu sunt externi, cauza este Eforia, fiind că n'ai publicat concursul de externat. Ce copilarie! Să presupunem că așa-ar fi. Este oare dator Eforia să se intereseze de instrucțiunea unui student? Nu! Fie care trebuie să se intereseze de el. Dacă ar fi voit să treacă externatul, s'ar fi dus să ceră concursul, după cum au făcut toate seriile de studenți, nu ar fi fost apatie și somnolență și nu ar fi așteptat în trîndăvia lor să vie Eforii să-l tragă de mână la concurs. Lucrul însă a fost altfel. Eforia a publicat concursul de externat anul trecut. D-nii stagiarilor n'ai avut îndrăzneala să se prezinte la concurs, au cerut să se amâne până când vor fi preparați, când va fi aceea zi Dumnezeu știe, și ai continuat să dormitezi până în anul acesta, când ai fost deșteptat de concursul de internat, la care ai rivnit ca țiganul la caș.

Din momentul acesta ai început lingușirile de toate colorile, intrigile pe toate căile, protecțiunile de ambe sexe, până când în fine, favoriiți aproape desperați, abia ajuns să caștige promisiunea eforilor complicit, nesocotind drepturile acelora ce le au. Să știe D-nii eforii că or fi avînd putere să zidească regulamente, dar n'ai dreptul să le calce.

În fața atîtor nedreptăți comise din lipsă de conștiință sau de cunoștințe ale D-lor eforii, așteptăm cu nerăbdare și încredere comisiunea examinatoare compusă din D-ri Drăghescu, Stoicescu și Leonte, singuri în drept să dea adevărate soluțiuni. Speranțele însă ne-au fost zădărnice, decepțiunea a cuprins toate spiritele celor ce așteptau dreptate, vîzînd ușurința și indiferența cu care Domniele lor calca în picioare un principiu sfînt. În loc să verifice actele înainte de a începe concursul, după cum face ori ce comisiune sinceră, D-lor se spală pe mîni ca Pilat și aruncă toată sarcina în spina Eforiei, când D-lor erau chemați și trebuiau să se țină după regulament.

Ne așteptam de mai mult de la D-nii Dr. Stoicescu, Drăghescu și foarte mult de la D. Dr. Leonte. A trebuit însă să vedem și să ne convingem că de multe ori aparentele înșeală. Pe cand anul trecut comisiunea examinatorie în mod demn și conștiințos și-a îndeplinit sarcina, anul acesta din contra; pe căl pieziș, au voit să lumineze întunerecul, fără să aprindă lumina. Dacă membrii comisiunii sunt sinceri și nu planează nimic asupra conștiinței D-lor, atunci nu înțelegem, de ce

și nu vor să țină chiar cu prețul onoarei un concurs ilegal?

Din cauză că s'a călcat regulamentul concursului de internat publicat în *Monitorul Oficial* din 14 Maiu 1892, cu deplină esamînătoare, majoritatea externilor consecinți s'au retras din concurs și deelară în mod solidar că nici o dată nu vor lua parte într'un concurs anormal și ilegal; tot odată cer:

1) Ca onor Eforia să intre în regulamentul și să anuleze concursul;

2) Rog. onor comisiune să nu prezideze un concurs fără valoare.

Dacă D-nii Eforii nu vor să înțeleagă că comit o greșeală neertată călcînd regulamentul, atunci atragem atențiunea D-lui ministru Lascar Catargiu să intervină și să convingă pe D-nii Eforii, odată pentru tot-d'una, căci în țara Românească trebuie să domnească legile și regulamentele, nu acei cari le fac.

Mal mulți externi.

INFORMAȚIUNI

Directorul nostru a plecat, erî seară Joi, pentru câte-va zile, la Iași.

Atragem atențiunea cititorilor noștri asupra importanțului articol al D-lui senator N. B. Locusteanu, pe care-l publicăm în capul ziarului nostru.

În numărul de mâine va apare al doilea articol al D-sale.

Se confirmă știrea dată de *Lupta* în privința retragerii D-lui primar Gr. Triandafii.

Noul primar va fi probabil D. Nicu Filipescu, până la disolvarea consiliului comunal, când apoi va veni și rîndul D-lui Pake-Protopopescu.

Mare animație a fost aseară la cluburile junimistilor și conservatorilor.

S'a discutat declarația D-lui Carp, făcută ieri la Camera, că dacă se admite o modificare făcută de comitetul delegaților în proiectul său de lege asupra învățămîntului profesional, atunci D-sa se retrage din cabinet.

D. Carp prevede că învățămîntul profesional este gratuit, iar comitetul delegaților, din care fac parte D-nii Rosetti-Tețcanu, Nicu Cerkez, Sc. Vărnar, etc. toți junimiști, a modificat acest articol în sensul, că numai pentru fiți de cetățeni români este gratuită instrucțiunea profesională.

La clubul junimist D. Rosetti-Tețcanu a declarat, că nu poate reveni asupra acestei modificări și va vota în contra D-lui Carp.

La clubul conservator, mai mulți deputați lahovariști au declarat, că vor vota pentru modificarea făcută de comitetul delegaților.

Astăzi se va da votul în Camera în privința acestei modificări.

Deci suntem în ajunul unei crize ministeriale.

A aparat Chestia republicană broșură de propagandă antidinastică și republicană de Eduard Dioghenide. Preț 50 bani.

Se găsește de vînzare, la toate chioscurile și librăriile din Capitală, precum și la toți vînzătorii de ziare din provincii.

Rapoartele sosite la direcțiunea serviciului sanitar constată, că angina difterică, care a făcut mari ravagii prin județul Suceava, a fost distrusă cu desăvîrșire.

În Malini și împrejurime, unde angina difterică a luat proporțiunile unei epidemii îngrozitoare, s'a stîrpic cu desăvîrșire această boală, grație concursului pe care l'a dat D. Tenov, prin împărțire grătuită de medicamente și prin faptul că un medic a fost trimis în permanență prin aceste împrejurimi pe cheltuiala D-lui Tenov.

ȘTIRI TELEGRAFICE

PARIS, 3 Februarie. — Camera a adoptat cu 308 voturi contra 145 taxa anuală de 10 franci asupra pianurilor.

PARIS, 3 Februarie. — Consiliul de ministri a decis să declare, spre răspuns la interpelarea D-lui Leydet, că guvernul vrea să se sprijinească numai pe partidul republican, fără distincțiune de nuanțe. Ministerul va accepta un ordin de zi care se confirmă cât mai mult acestor declarațiuni.

PARIS, 3 Februarie. — Comisiunea de anchetă a hotărît cu 17 voturi contra 7, să numească un raport provizoriu, cu toate că ea își va continua lucrările sale. D. Brisson a fost desemnat ca raportor.

PARIS, 3 Februarie. — D. Percher, directorul agenției Dalziel, și-a dat demisiunea.

PARIS, 3 Februarie. — D. Carol de Lesseps a stat ziua de ieri la Chesnay, lângă tatăl său. Azi dimineață a fost reintegrat în închisoare.

D. Cottu a plecat azi dimineață la Londra; de aci se va duce la Viena, înainte de a se întoarce în Paris.

HUGUES LE ROUX

Conveniențele

— Haide, Barker, ian să vedem părerea ta, fără inconjur?

— Minunată, D-le conte...

Aceste vorbe fură zise cu o îndrăzneală englezească, cu o greutate de pumnii gata de boxat.

D. de Loyaumont făcu o mișcare nobilă, care însemna: „Norocul știe ce-mi datorește”.

Cu toate acestea nervozitatea sa se dădea mereu pe față prin frămîntarea cordonului monocului său.

Era în ajunul premiului cel mare și, cu toată încrederea ce avea în calul său, sportmanul nu se prea simțea în apela lui. De sigur, Jaguar era un animal admirabil. La Chautilly arătase ce putea el. Dacă un cal ca ăsta nu lua înainte, chiar de la plecare, spre a păstra înțelegerea până la stălpul de sosire, era mai bine să-și vindă grejurile. Dar câmpul curselor are surprize foarte ciudate!

Și D. de Loyaumont, pornit spre neliniște, își încrunță sprincenele-i aristocratice când anzi bătînd încetitor la ușa sale de fumat.

— Ce este, Firmin?

— Doamna mi-a poruncit să spun D-lui conte că lui D. Bérard i-a fost foarte rău astă noapte.

Nobilele sprincene ale D-lui de Loyaumont se împreunară cu desăvîrșire.

— Trebuie să mă duc să ved calul, zise el. Pe urmă mă voi urca la D. Bérard, înainte de masă...

Nu mai scoase o vorbă, dar era tare întărit. Când luase pe nepoata acestui D. Bérard, fusese cu condiția de a nu se duce de loc pe la unchiu. Și iată acum că acest negustor, cu îndrăzneala milionarilor, își permitea să fie bolnav în casa celui pe care—cu multă obrăznicie—il numea „gînerule” lui!

FOIȚA ZIARULUI „ADEVÉRUL”

(53)

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

Blana spânzuratului

(Urmare la Loja sîngerată)

CAPITOLUL III

— Ia uități-vă, Doamnă, ce dragălaşei, zise doica. Nu vă cunoaște și vrea să vă sărute.

Fruntea albă a micuței, aproape atîngîndu-bazele D-nai Crozon. De abia se auzi șgomțul ușor al unui sărut pe furis.

— Miserabilo! strigă bărbatul, luînd de pe masă un cuțit oare-l veni la mîna; tu ești mama ei. Am să vă omor pe amîndouă.

Berta se aruncă înaltea lui, ca să se așeze în dreptul sîrmanelor ființe pe care acel furios era să le lovească.

— N'ai să te atingi de copilul meu, zise ea c'o voce fermă.

— Copilul D-tale! strigă Crozon; îndrăznești să spui c'acest copil e al Dumnitale?

— Da, îndrăznesc, răspunde Berta. Sunt mama lui și voiți ști să-l apar.

— Nenorocito! îți proclamă necinstea. — Știu; știu că mă pierd mîturisînd o slăbiciune pe care așl vrea s'o răscumpăr cu prețul singelui meu; știu ce soartă m'asteaptă. Așl fi putut să-mi ascund rușinea. D-ta mă silești s'o dau pe față. Dumnezeu să te ierte! E-o, imi voiți ispași păcatul și nu mă voiți plînge căci, cel puțin, am smuls pe Matilda din furii D-tale.

— Cine imi probează că nu minți ca s'o șapă?

— Cel te mai îndoestî încă? Ce mai vrei ca să te conving? Doamna Cambry să-ți spună la ce fericeie neașteptată renunț. I-ai dat spectacolul unei scene odioase. Vrei s'o constrîngi a-ți jura că nu sunt demnă să mă mărit cu un om onest? Vrei să obligi pe doica copilei mele a-ți mai repeta odată ceea ce ai auzit? Ai uitat oare că ea nu mă cunoaște de cât pe mine, că numai eu singură am vîzut copilul? Ai uitat de asemenea, c'am fost acuzată de o crimă și c'am refuzat de a mă justifica? Orez oare că dacă n'ar fi fost onoarea mea în joc, m'așl fi resignat să sufer mai bine de cât să spun

adevărul, pedeapsa teribilă care m'aștepta?

Și, adăogă eroica fată, nu fără oarecare hesitare, crezi D-ta că Matilda m'ar lăsa să mă sacrifice pentru ea?

Păstrase acest argument pentru sfințit, însă încercarea era primejdioasă, căci prevedea bine că D-na Crozon nu era să se hotărască tocmai ușor ca să primească sacrificiul. Ea o privi, privi copilul, și o chil îl exprimă o rugămînte elocuentă care zicea soră-sel: n'ai dreptul să-ți jertfești copilul, și bărbatul tîu l'ar omori dacă tu m'al desmînți. Și ca s'apuce înaintea răspunsului de care se temea, ea reluă, întorcîndu-se către cumnata-său:

— Matilda e inocentă, și citește în fața ei c'ar vrea să se devoteze pentru mine, să s'acuse pe ea de greșala pe care am comis'o eu. Ce ar fi oare dac'ar fi ea vinovată?

D-na Crozon isbucni în suspine. Dragostea de mamă înăbușise strigătul conștiinței și vocea sa nu se înalță ca să protesteze.

Soțul aruncă cuțitul pe masă, și zise c'un aer răcit.

— Lasă-ne. Vreau să fiu numai cu femeia mea. Duceți copilul de aci.

Doica înspăimîntată murea de pofta de a pleca, iar D-na Cambry nu dorea de cât să-l urmeze căci era foarte tulburată și ceva mai mult, abia aștepta să întrebe pe Berta. Dar Berta hesita să lase pe so-

ra-sa în cea mai teribilă criză conjugală. O aruncătură de ochi pe care i-o adresă Matilda, o hotărî. Ea înțelese că explicația ar fi mai puțin furtunoasă dacă s'ar sfîrșit fără martori, și dacă mai ales D. Crozon n'ar mai avea dinainte'l copilul a cărei vedere îl scotea din minți. Ș'apoi, ca să susțină rolul de mamă pe care și-l luase cu atîta generositate, nu trebuie să-și părăsească fetița.

— Jacques, zise ea cu blîndețe, nu-ți voiți mai reproșa nici odată rîul ce mi-al făcut.

Ai cedat unui acces de furie pe care, sunt sigură, îl regreti deja, căci știu că ai o inimă excelentă. Te-ai potolit, judecata ți-a venit iară. Nu mai tremur pentru Matilda, și ți-o încredințez. Nu-ți cer să-mi ierți căderea, îți cer numai să nu mă blestem, căci sunt destul de nenorocită.

— Pleacă! murmură Crozon cu mult mai mișcat de cum nu voia să pară.

— Nu căta să știi cum am căzut. Aceste e un om secret care va muri cu mine... în curînd și pe care nici chiar Matilda nu-l va cunoaște nici odată. Adio.

Cu acest cuvînt, care spunea în de-ajuns că nu va căta să mai vadă pe cumnata-său, Berta se aruncă de gîtul soră-sel și o sărută cu dragoste. Lacrimile lor se amestecară, și, fără să schimbe o vorbă, se înțeleșeră.

Doica, grăbită să bată în retragere, trecuse deja pragul. D-na Cambry strînse mîinele soției, salută cu răceală pe soț, luă de braț pe tînăra fată, și eși cu ea, D. Crozon nu le petrecu.

— Al Doamne, zise doica îndată ce se vîzură afară, dar acest om îl turbat. Dac'al meu ar fi așa, l'așl lăsa. Auzi! să vrea să omoare copila fiind c'a ris la nevestă-sa!

Apoi, schimbînd de odată tonul:

— Atunci, așa Domnișoară, fetița asta grasă și frumoasă e a D-v. Al bine, zău, nici nu-m'î trecea prin minte... dar nu trebuie să plîngeți pentru asta. Nu sunteți cea d'întîtu căreia s'a întîmplat nenorocirea și nici n'o să fiți cea din urmă. O să crească, ce l'biată mititicuță, și dacă vreți să mi-o lăsați, o s'o iau cu toată inima, c'acum nu mai sunt îngrijată de plata ce mi se cuvine.

D-na Cambry, înțelese îndată intenția și voi să înălțare Bertei, care sufoca, încercătura de a răspunde.

(Va urma).

Nu trebuia nimic mai mult, de cât ca minunata condiție în care se afla Jaguar spre a face pe D. de Loyaumont să fie iar vesel.

În momentul în care D. de Loyaumont intra în grajdul cam întunecat, Jaguar își întoarse capul spre ușă. Și-l întinse ca și cum ar fi vroît să muște. Apoi sgrăpăna patele cu picioarele de dinainte. D. de Loyaumont îl mîngăie, și apoi tot restul dimineții îl petrecu vorbind cu oamenii de la grajduri, cercetându-l despre jockey și despre șgomotele ce umblau asupra adversarilor lui Jaguar.

Uitase așa de bine de unchiul Bérard că nu se putu stăpîni de a nu tresări, când în pragul hotelului, Firmin îi spuse pe neașteptate:

— D-le conte, apoplexie!

Bolnavul era întins într'un pat mare cu baldachin.

D. de Loyaumont făcu o strămbătură când întrebă pe doctor, printre dinți:

— A avut indigestie nu-i așa?

Dar doctorul dădu din cap. Încercase toate doctorele, dar în zadar. D. Bérard părea condamnat. Era un caz fulgerător.

D. de Loyaumont apucă pe doctor de braț.

— Cu nepuțință! calul meu aleargă poimani... Și nu vreau să-l retrag.

Omul de știință făcu o mișcare de nepuțință. Dar, D. de Loyaumont nu era gata să primească o soluție așa de protivnică voinței sale.

Replică foarte hotărît:

— Răspunzi de bolnavul D-tale, doctore. Și se duse la conțesă.

O găsi discutând cu cusătoreasa. Dar el era așa de iritat că nu-lă seama că era o streină în casă, și încrușișându-și brațele:

— Știl ce ne face unchiul D-tale?

D-na de Loyaumont era tot așa de ne-căjită ca bărbu-său. Răspunse aspru:

— Asta nu-mi place, cum nu-mi plac nici D-ta. Rochia mi-e gata, și pălăria care mi-a trimis-o, e o minune.

Preocupările acestea egoiste sfîrșiră iritarea D-lui de Loyaumont.

— Asta-l tot?... Vrei să tip?

— Vreau să te indignezi!...

O așa lipsă de pricepere!... Să-și aleagă casa mea... Și încă săptămăna asta... data asta!...

D. de Loyaumont nu se mai stăpîni; murmură printre dinți:

— ... Mitocanii!

Și ieși trîntind ușile.

Negustorul muri seara, fără să-și fi venit în fire. Dar moștenitorii erau fără grije pentru dispozițiile testamentului său.

Bătrănul strănsese pe nepoată-săa aproape de când era în leagăn. Mai că nu suferise de nerecunoștința ei. Îi era destul că fusese cea dintăiu treaptă a monumentalei scări pe care „Elena lui“ se urcase la avere. Muncise din răspuțeri. Și acum avea față cu moartea, liniște celor cari, ne trîind de loc pentru dinșil, se duo din viață fără părere de rău.

Intorcându-se la ora mesei, D. de Loyaumont găsi pe Barker în sala de așteptare. Se turbură de odată:

— I-s-a întâmplat ceva lui Jagnar?

— Nu, D-le conte.

— Atunci?

— Unchiul Doamnei, a murit.

Cu toată stăpînirea ce avea asupra-și, D. de Loyaumont năvăli în apartamentul nevastă-și

— El! zise el, s'a sfîrșit!

D-na de Loyaumont își trecu pe la ochi o bismăluță de dantotă:

— Nu trebuie, zise ea, ca din pricina asta să nu mai alerge calul. D-tale. Unchiu-meu n'ar fi dat voce.

Loyaumont ridică din umeri:

— Imi bat joc de învoiera lui și nu i-am cerut nici odată lecții de veniențe!

Era cât-pe-ce să zică: „Nici D-tale, nici atât!...“ Dar se stăpîni din deprindere de bună creștere. D-na de Loyaumont nu se dădu bătută:

— Aide, unchiu-meu nu ieșea în lume... Nici unul din prietenii noștri nu-l cunoștea... Nici el n'ar fi suferit ca D-ta și cu mine să ne abîinem de a ne arăta, Duminecă la curse.

Loyaumont obiectă:

— Și jockey-ul meu să pună crep la cască, nu-l așa?

Și cum femeea spunea că a văzut pe de Téraumont ducându-se la vinătoare nu mult după moartea mă-sei, sportmanul se porni de odată:

— A vina, e foarte de doliu... și astea sunt conveniențe pe care ar trebui să le știl! Pe cinești... te credeam mai educabilă!

Ea zise atînsă:

— Atunci, ce hotărăști?

Fără să răspundă, D. de Loyaumont apăsă soneria electrică. Zise șefului servitorilor:

— Trimite-mi pe bucătar. Să vie cum se găsește.

Bucătarul veni în hainele sale albe, iar D. de Loyaumont întrebă:

— Cazimir, ești în stare să imi conserved o bucată foarte mare în ghiată?

— O bucată mare, D-le conte?

— Da, un mistreț... un urs?... Bucătarul se gândi.

— Săptămăna trecută, zise el, mi s'a stricat un pește frumos... E drept că atunci era mai cald; s'ar putea încerca, D-le conte.

Conțele zise mulțumit:

— Uite despre ce e vorba: unchiul D-nel contese, a murit. Dacă vestea se va afla mai înainte de Duminecă seara, grajdul

meu n'ar putea lua parte la alergări. Caută de conservează corpul, cum știl. Ne-am înțeles, nu-i așa?

Și acum încă ceva. Știl că sunt liberal. Înainte ca și după aceasta, mă las pe D-ta să oprești limba servitorilor.

Un zîmbet de complicitate se zări pe buzele șefului. Răspunse cu se cuvenea:

— D. conte poate fi liniștit... Toți din casă au pus rēmășaguri asupra calului.

E. V.

Politica lui Ribot

PARIS, 4 Februarie.—Camera. — Mare animație. D. Leydet, radical, interpelează asupra politicii generale a guvernului. El zice că între cerul stîng și conservatorii uniți s'a format o ligă, în scop de a pune mîna pe putere și a modifica legile militare, școlare și financiare. D. Millerand reproșează guvernului că n'a dat satisfacție țării în afacerea Panama. El cere în urmă o revizuire a Constituției în sensul democratic, separația bisericii de Stat și reformele sociale.

D. Lafargue, socialist, dezvoltă programul partidului muncitorilor.

D. Cavaignac se apără și declară că nu s'a înțeles întru nimic cu conservatorii uniți, discursul său din urmă este o probă a acestei afirmațiuni.

D. Dumay expune programul socialist și reproșează guvernului că se sprijinește pe extrema stînga, care votează contra tuturor cabinetelor.

D. Pion, președintele dreptei constituționale vrea o Republică liberală, tolerantă și deschisă.

D. Déroutède reproșează D-lui Ribot că nu are o politica oare-care.

D. Deschanel a luat de asemenea cuvîntul.

D. Ribot a răspuns că luând puterea, el ceruse concursul tuturor republicanilor; acum i se cere să sfărăme această unire grație căreia îndrăzneala acelor ce făceau o campanie contra Republicii și a servitorilor săi, a încetat. El așteaptă cu încredere sfîrșitul afacerii, care a servit de pretext campaniei. D. Ribot respinge concentrarea propusă de D. Millerand cu socialistii și bulangștii (vii intreruperi la extrema stîngă, șgomot, chemări la ordine).

Respinge de asemenea și concentrarea cu centrul; cabinetul guvernează pentru întregul partid republican; el nu vrea să fie prisionerul nici unui grup (aplaude la stînga). D. Ribot protestează contra alegațiunii că cabinetul este influențat de D. Clémenceau sau de extrema stînga. El termină amintind opera îndeplinită de 15 ani, pe care țara o aprețiază, cu tot norul recent, care, de altmîntrelea începe să se risipească.

Discuțiunea este închisă. Mai multe ordine de zi s'au deșus. Camera adoptă cu 315 voturi contra 186 ordinea de zi a D-lui Leguayés, acceptată de D. Ribot, zicând că: „Camera, încredându-se că guvernul va și să mențină legile democratice și să întărească politica curat republicană, trece la ordinea zilei“.

DIFERITE STIRI

DIN ȚARA

Temperatura Observațiunea casei A. Menu et C-nie, opticiani, Calea Victoriei 83, pe ziua de 5 Februarie 1893.

Miezul nopții — 3
7 ore dimineața — 1
Amiază + 4
Înălțimea barometrică 765
Starea cerului: bine

Eminentul chirurg al armatei dr. Demosthene, eri, în fața unui număr însemnat de doctori și studenți în medicină a făcut o reșecție costolă la un soldat care deja a fost operat din cauza unei Pleurite Purulente.

Operația a durat 20 de minute în timpul căroră D. dr. Demosthene, cu o agilitate admirabilă, i-a scos a 5-a și a 6-a coastă. După care i-a aplicat pansamentul prescriș.

Astă-zil după cât aflăm bolnavul e bine și vesel.

Noi nu putem de cât felicită pe studenți că posedă un astfel de profesor și pe armată că are un astfel de chirurg.

Cu ocaziunea jubleului papei Leon XIII, un serviciu divin se va celebra Duminecă la catedrala Sf. Iosif din Capitală.

DIN STRAINATATE

Proiectul militar german întempină o rezistență foarte mare în Reichstag. Cu ocaziunea discuțiunii în sinul comisiei militare D. Lieber a declarat că centrul nu primește nici o motiune. El va propune altele.

D. Hammerstein de asemenea a declarat în numele conservatorilor că partidul conservator nu va primi fixarea legală a serviciului de două ani.

File rupte din Album

Nimeni nu voește a fi jelit de greșelile sale.

Voltaire

Musica este cel mai displăcut și cel mai dragălaș din toate șgomotele.

Th. Gautier (eșind de la Operă)

Timpul cel mai rău întrebunțat este acela care îl întrebunțăm cu regret, afară numai dacă tragi din ele lecțiuni pentru viitor.

De Lewis

A iubi să citești, este a transforma ceasurile urite ale vieții în ceasuri de plăcere.

Montesquieu

Un ultim cuvânt

Filă ruptă din albumul lui Păcală, privitoare la duel:
In antichitate, la Romani, se puneau dobitoacele ca să se bată între ele pentru a înveseli pe oamenii de spirit.—Astă-zil oamenii de spirit se bat pentru a înveseli pe dobitoace.

Desbaterile Parlamentare

CAMERA

Urmarea ședinței de la 4 Februarie 1893

D. Rosetti-Tețeanu, sprijinind legea învățămîntului profesional, susține că țărănul român trăiește bine, dar e lenes, nepăsător și nu vrea să se folosească de invențiunile moderne cu ajutorul căroră ar putea lucra mai bine pămîntul.

D. N. Ceaur-Aslan, arată că în zadar caută D. P. Carp să înființeze școli profesionale, când aproape nicăieri nu vor putea românii să se folosească de dinsele.

Oratorul răspunde D-lui Tețeanu că românii, țărani, ar fi bucuroși să se folosească de avantajile plugului universal, de pildă, dar cum să și-l procure? Dacă D. Tețeanu, ar face ca și D-sa, dacă ar cumpăra pluguri și le-ar da în schimbul muncii, de sigur că și țărani de pe moșia sa ar primi plugurile universale...

Spune că, mai ales în Moldova, mai nu se poate găsi un cîsmar român, un brutar, un croitor, etc., de oare ce ei nu mai au puțință de a exista din cauza evreilor.

Apoi oratorul face pe larg un antimetism jalnic, și sfîrșește făcînd apel la majoritate ca să nu voteze această lege.

Trebuie să știm, zice D-sa, dacă avem școll românești său ba; dacă școlile sunt ale noastre să fie, și să nu fie invadate de overi!

D. P. P. Carp, respunde D-lor An. Stolojan, N. Micescu, C. G. Dobrescu și N. Ceaur-Aslan, și arată pe rînd pentru ce a căutat să organizeze învățămîntul profesional așa cum e în proiectul de față; pentru ce a căutat să despartă școala de agricultură de cea de silvicultură, — pentru că se făcea o amestecătură care nu dădea nici agronomi, nici silvicultori buni.

Despre școlile de meserii, răspunde D-lui D. C. Butculescu, cu rezultatele dezastruoase pe care le-au dat: școala din București, în timp de 9 ani nu a dat de cât 168 absolvenți, iar cea din Iași 105; din cei dintăi, 56 au intrat în serviciul căilor ferate, iar restul a luat alte meserii; din cei de al doilea 36 la C. F., unul la doctori, restul alte meserii.

Ce, întrebă D-sa, credeți că e destul să facem școli de meserii, ca să zicem că avem deja și meseriași români? Pe lângă școll, trebuie și afeliere mari, trebuie și mijloace mari spre a ajuta pe absolvenți.

Despre școlile comerciale, asemenea spune că numai 6 la sută din absolvenții celor din urmă nouă ani au îmbrățișat cariera pentru care se preparaseră; restul s'au făcut burocraci!

Vorbînd despre chesșia evreilor în școll, zice că suntem gata la fraze umflate, dar când e vorba de fapte suntem mică la suflet, cu toate că ne mândrim pe toate căile cu Traian și mama Roma. În streinătate românii sînt primiți cu brațele deschise în toate școlele, și atunci nu se supără nici un patriot de-al noștri; dar când suntem acasă la noi, îndată nu mai găsim cu cale să primim în școll pe streini.

Răspunde D-lui Aslan, și tuturor antimetistilor, că de zeel de ani se tot iau măsuri contra ovreilor, cu toate astea tot ne plîngem de dēnșil că ne cetropeșce. Asta ar fi trebuit să ne învețe minte că nu e bună represuniunea, ci trebuie să emancipăm prin cultură poporul român, să i dam dragostea de a fi meseriași.

Sfîrșește declarînd că dacă nu se va vota legea așa cum a făcut-o D-sa, dănd drept tuturor streinilor de a învătă la școlile profesionale, nu va cădea numai legea, ci și alt-ceva... și atunci majoritatea va cădea în cursa iztînsă de minoritate. La ora 6 se ridică ședința; urmarea discuției generale, Vineri.

Ședința de la 5 Februarie 1893

Ședința se deschide la ora 1 jum. sub președinția D-lui general Gh. Manu.

Prezenți 95 deputați.

Se fac formalitățile obișnuite.

D. Fleva avînd cuvîntul, îl cedază D-lui Ionel Grădișteanu.

D. I. Grădișteanu, constată că D. Carp are un fel de predilecțiune pentru streini; D-sa s'a înconjurat, a format un grup politic numai din cetățeni români, de origine armeană; asemenea toți noii naturalizați, se fac adeptii D-lui Carp, (aluziune la D. Andrei Popovici. Aplause).

Zice că D. Carp a reeditat eri calomniile scoornite de streinul, făcîndu-se astfel delatorul țerei sale.

D. P. P. Carp răspunde că D. I. Grădișteanu s'a folosit de pretextul discuției generale asupra legalității învățămîntului profesional, spre a-l ataca personal pe D-sa.

Inceput de scandal

D. P. P. Carp, adaogă că D. Grădișteanu, reeditănd acuzațiuni învechite, a venit să-l apostrofese ca un epileptic... (Șgomot, protestări energice).

D. N. Fleva, C. C. Dobrescu, Jean Lecca, etc. îi întorc cuvîntul epileptic lui D. Carp.

Voci: La ordine! la ordine!

D. Președintele: Rog pe D. ministru al domeniilor să întrebunțeze expresiuni mai potrivite. (Aprobări pe băncile minorității).

D. P. P. Carp: Dacă D-lui Președinte și Camerei nu-i place această expresiune, o retrag.

SENATUL

Urmarea ședinței de la 4 Februarie 1893

D. G. Panu ține un luag discurs prin care arată primejdia desființării comitetelor permanente și darea atribuțiilor prefectilor. Arată că experiența de 30 ani s'a făcut cu consiliile județene supuse autorității prefectilor, iar nu fiind autonome.

D. Panu arată că prin suprimarea comitetelor permanente și prin reducerea consiliilor județene se atinge întreaga noastră organizație politică, căel sistemul parlamentar-constituțional presupune organisme locale autonome.

D. Panu se pronunță pentru cea mai largă descentralizare și pentru deplina autonomie a consiliilor județene.

Ședința de la 5 Februarie 1893

Președinția D-lui Gh. Cantacuzino. Prezenți 72 senatori.

D. Urdăreanu interpelează pe ministrul de justiție asupra unor neregularități petrecute la parchetul de Mehedinți, și pe ministrul de domenii asupra câtorva numiri de streini în funcțiuni publice.

D. Al. Lahovary, depune proiectul de lege asupra jandarmeriei.

Se intră în ordinea zilei. Urmarea discuției asupra legii consiliilor județene.

D. Al. Lahovary, cere să se acorde cuvîntul D-lui Gr. M. Sturza ca să poată răspunde la toți oratorii de odată.

D. Gr. M. Sturza susține funcțiunile de subprefecți, care sunt necesare spre a reprezenta puterea administrativă.

Asemenea recunoaște că e rău ca numărul membrilor consiliilor județene să fie mic, căci aceasta ajută foarte mult formarea șlehtelor, a camarilelor.

Ultime Informații

Banda internațională de falsificatori

D. judecător de instrucție Paul Teodoru continuă a ancheta falsificările de bilete engleze și române comise de Băzgan și sora sa Merișanu.

Din „depozițiile de“ până acum reiese, că Băzgan a desfăcut un mare număr de bilete englezești de câte cincî lire sterline (125 lei) la mai mulți bancheri din Capitală.

În cât privește pe D. Esra Esrael, D-sa ne roagă să anunțăm, că n'a avut de loc intenția să pârlească pe cineva cu biletul englezesc pe care l'a schimbat și nici n'a căutat să-l vindă.

Instrucția înaintează foarte greū, căel Băzgan se poartă foarte obraznic cu judecătorul de instrucție și refuză de a semna depozițiile pe care le face.

De altfel acest Băzgan e un tip ordinar, incult și foarte obraznic, care nu inspiră de cât scărba ori căruil interlocutor al său.

Sora sa însă, tinăra Merișanu, în etate de vro 26 de ani, e o frumusețe rară, îmbrăcată cu multă eleganță și vorbește cu înlesnire franțuzește, englezește, italie-nește nemțește, și spaniolește. E o femeie inteligentă, care-și dă seamă de penibila situație în care se află și prin răspunsuri echivoce caută a-și stabili nevinovăția sa. Dar în zadar, căci asupra sa planează cele mai grave bănăueli.

Un incident foarte hazliu s'a petrecut la secția VI, când D. comisar Leșviodox a încheiat lui Băzgan procesul verbal.

Băzgan insistă cu multă emfază asupra deselor sale voiajuri pe la Viena, Paris și Londra, când bătrănul epistat Petrance se apropie de el și măsurându-l cu dispreț din creștet până în tălpi, îi zice:

— D-ta ai fost în Paris? D-ta în streinătate?

— Da Domnule,—răspunse Băzgan mirat.

— Ai mntură de Paris, D-ta?

— Da, Domnule! Am fost și la New-York, Chicago, Boston, Washington, care sunt de trei ori mai departe ca Parisul.

Dar Petrance neștiind în ce colț al lumii sunt aceste orașe a replicat:

— D-ta în Paris? Ai fost D-ta la Paris cum am fost eu la Mizil.

— Domnule, dar...

— Parlez vous français?—întrebă Petrance.

— Oui, monsieur!

— Așa! da, ai fost la Paris,—zice Pe-

LANOLINA-Crema de toaleta-LANOLINA

de la fabrica de Lanolină Martinikenfelde, lângă Berlin

ESCELENTA pentru îngrijirea pielii.

ESCELENTA pentru a ține curat și a acoperi rănile după piele.

ESCELENTA pentru întreținerea pielii, mai ales la copii mici.

ESCELENTA pentru întreținerea pielii de școlă și 20 banî prevăzută cu marca fabricii de mai sus. De vinzare mai în toate farmaciile, drogueriile și parfumeriile.

Depozitul pentru România: H. S. DURAN, 2, str. Smărdan, București.

trache adresându-se cu multă convingere spre comisarul Leșviodox.

D. locot.-colonel Mateiu Ghișescu, aflat în poziție de disponibilitate, a fost rechemat în activitate la regimentul IV de artilerie.

In cursul săptămănei viitoare, D. general Jack Lahovari, va depune la Cameră toate proiectele de legi, dependinte de departamentul D-sale.

S'a pus sub presă și va apare zilele acestea broșura Crimele din Dorohoiu, conținînd istoricul făcut de ziarul Adevărul, comunicatul guvernului, audiențele D-lui Alex. V. Beldimanu la D-nii miniștri de interne și de justiție, raportul anchetei presei democratice, etc.

Primim plîngerii dese, că autoritățile administrative din țară se arată nepăsătoare cu măsurile ce circula prin comunele rurale.

Ne mirăm cum autoritățile nu se sincheseșce a verifica măsurile, când țărani sunt exploatați în modul cel mai îndrăzneț de lipitorile satelor prin măsuri false.

In consiliul de miniștri, ce se va ține azi, se va discuta demisiunea D-lui Gr. Triandafil, primar al capitalei.

Se afirmă cu certitudine, că demisiunea va fi primită și consiliul comunal va fi convocat peste două-trei zile spre a proceda la alegerea unui noi primar.

Alegerea D-lui N. Filipescu este sigură.

Din registrele statistice ale ministerului domeniilor rezultă, că comerțul lemnului de construcție a luat în cele câte-va luni din urmă un avînt ne mai obișnuit până acum.

Lemnele de construcție, în special cele de molift se caută foarte mult în Capitală, ceea ce dovedește că în cursul acestui an se vor face mai multe construcții mari menite a înfrumuseța Capitala.

Ministrul domeniilor vîzînd acest avînt, este hotărît a construi instalațiunii forestiere pe unele domenii ale Statului și a exploata în mod sistematic pădurile Statului.

Relevăm că lemnele de molift de proveniență indigenă din fabricile de la Bacău și Suha (județul Suceava), rivalizează cu produsele similare din întreaga Europă.

Instițințăm din nou pe cititorii noștri că nu dăm curs nici unei denunțări sau scrisori anonime.

Tot ce este de publicat trebuie să fie semnat cu numele și adresa autorului, care se păștrează de redacțiune în modul cel mai discret.

MARELE CIRO ITALIAN

Director proprietar Cesar Sidoli

